

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **S. H.**, nar. , Albánská republika,
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. OAM-78/ZA-ZA11-K02-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce uvádí, že ve správním řízení bylo zjištěno, že je státním příslušníkem Albánie a vyznává islám. Čelí ústrku ze strany rodiny a státu z důvodu, že je homosexuálem se zálibou v transsexuálech. V říjnu 2018 žalobce prchl z domovského státu, neboť čelil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

likvidačním výhružkám z důvodu sexuální orientace. Zároveň byl žalobce i fyzicky napaden. Poukázal též na špatný stav homosexuální komunity v domovském státě.

3. Žalobce namítá, že zjištění pro postup dle § 16 odst. 2 zákona o azylu není odvozeno toliko z výpovědi žalobce, neboť rozhodnutí se opírá o vícero podkladů pro vydání rozhodnutí, mezi které patří i podklady hodnotící bezpečnostní a politickou situaci v domovském státě žalobce. Konkrétně žalovaný vycházel například z Informace OAMP – Albánie – Bezpečnostní a politická situace v zemi z května 2018.
4. Žalobce namítá nedostatek objektivitu a nezávislosti podkladů. Podle žalobce je nepřipustné, aby podkladem pro vydání rozhodnutí byl důkaz vytvořený přímo samotným správním orgánem, neboť správní orgán má podle žalobce postupovat tak, že nashromáždí relevantní důkazní materiál, ten poté zhodnotí a na jeho základě vydá rozhodnutí. Žalovaný tak jako podklad použil své vlastní závěry a názory. Žalobce též namítá, že již v době před vydáním rozhodnutí, tj. před možností vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, mu byl sdělen názor na situaci v jeho domovském státě. Přípustné je dle něj pouze, pokud správní orgán vychází například z dokumentů MZV, neboť to je již instituce od MV ČR odlišná.
5. Podle žalobce skutečnost, že se je jeho vlast hodnocena jako bezpečný stát, nevylučuje jeho obavy, které má z hrozby násilí vůči jeho osobě. Legislativa je sice tolerantní, avšak není dodržována a fakticky dochází k útisku homosexuální menšiny. Na tento fakt žalobce poukazoval, avšak žalovaný se jím nezabýval, čímž byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť správní orgán nezjistil skutečný stav věci. Žalovaný se dále nedostatečně vypořádal s otázkou útisku homosexuálů v kontextu majoritní muslimské společnosti, pro kterou jsou tyto vztahy v rozporu s náboženskou naukou. Jelikož v zemi původu žalobce toto náboženství převažuje, nelze se žalobci divit, že se se svými problémy neobrátil na státní orgány.
6. Žalovaný s žalobou vyjádřil nesouhlas. Uvedl, že byl zjištěn skutečný stav věci, žalovaný přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil. V případě žalobce je podle žalovaného zřejmé, že vlast neopustil pro žádný důvod dle § 12 a 14a zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že Albánie je považována za tzv. bezpečnou zemi původu. Ani sám žalobce tuto skutečnost nerozporuje. Podle žalovaného je zjevné, že se žalobce snaží cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany legalizovat pobyt na území ČR, a zároveň vyřešit neshody s rodinnými příslušníky, které má z důvodu jeho homosexuální orientace, namísto, aby toto žalobce řešil v zemi původu. Žalovaný považuje za nedůvodnou námitku žalobce, kterou napadá relevanci opatřeného podkladu pro rozhodnutí – Informace OAMP z května 2018. V závěru této informace je soupis zdrojů, ze kterých žalovaný vycházel, přičemž se jedná o uznávané a relevantní veřejně dostupné informace.
7. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Jako důvod podání žádosti žalobce uvedl, že je ve válce s rodinou z důvodu své sexuální orientace, kdy má rád transsexuály. Jiné důvody jej k podání nevedly. Žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný, vyznává islám, není politicky aktivní. Do protokolu uvedl, že jeho život byl v ohrožení, setkal se s nadávkami, chtěli jej zabít, protože je gay. S policií ani státními orgány v Albánii žádné problémy neměl, ani oficiálně není homosexualita v Albánii zakázána. Mentalita lidí je však jiná a ani policisté podle žalobce nemají tyto lidi

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rádi. Z vlasti se rozhodl vycestovat ilegálně, jinak to nebylo možné, neboť žalobci bylo uloženo vyhoštění do roku 2022. Závěrem uvedl, že o azyl žádá, protože mu jde o život, z ekonomických důvodů nežádá, kdyby to bylo kvůli ekonomické situaci, nežádal by v ČR, ale v jiné zemi.

9. Žalobce se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí a poukázal na to, že ví, jak to v Albánii chodí. Zpochybnil proto informace žalovaného, ze kterých vycházel.
10. Žalovaný vydal dne 6. 2. 2019 rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že Albánie je ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považována za bezpečnou zemi původu. V Albánii dle žalovaného nedochází k obecně a soustavně k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního konfliktu. Žalobce ve vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy, v minulosti nebyl ani trestně stíhán, ani politicky aktivní. Jediným důvodem, který mu brání v návratu do vlasti, jsou spory se soukromými osobami, konkrétně jeho rodinnými příslušníky, kteří nesouhlasí se sexuální orientací žalobce. Žalobce se sice setkal v této souvislosti s problémy, avšak ty ve vlasti nijak neřešil a nelegálně z Albánie vycestoval. Sám žalobce uvedl, že homosexualita není v Albánii zakázána. Žalovaný k tomu z opatřených informací zjistil, že země má v ohledně prevence pronásledování moderní legislativu a že nedochází k systematickému pronásledování na základě věku, pohlaví či právě sexuální orientace. Žalobce se měl podle žalovaného primárně se svými problémy obracet na státní orgány v zemi původu. Žalovaný uzavřel, že nelze opomenout, že žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně po příjezdu do ČR, ale až před uplynutím lhůty k vycestování. Upozornil také, že dle popisu z evidence rejstříku trestů žalobce dlouhodobě nerespektuje právní předpisy. Žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal, že by Albánie nebyla bezpečnou zemí původu.
11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný i žalobce s tímto postupem souhlasili.
13. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
14. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
15. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

16. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
17. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
18. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
19. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
20. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu: „[j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
21. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu: „[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
22. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu: „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.“

23. Námitka ohledně toho, že podklad opatřený žalovaným, byl vypracován OAMP, je nedůvodná. Žalovaný si nad rámec skutečnosti, že jde o bezpečnou zemi původu, opatřil pro posouzení situace v Albánii ještě uvedenou Informaci OAMP. Lze především souhlasit s žalovaným, že předmětný podklad vychází z celé řady jiných odborných zdrojů, které jsou uvedeny ve výčtu na konci Informace. Závěry, které z něj plynou, jen dále podporují, že jde o bezpečnou zemi. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Těmto požadavkům uvedená Informace od žalovaného vyhovuje.
24. Námitku žalobce, že zjištění důvodu pro postup žalovaného podle § 16 odst. 2 zákona o azylu není odvozeno toliko z výpovědi žalobce, nýbrž že žalovaný vyšel i z dalších podkladů, soud taktéž neshledal důvodnou.
25. Jestliže žalovaný aplikoval § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Albánie je tzv. bezpečnou zemí původu. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců.
26. Žalovaný konstatoval, že Albánie je uvedenou vyhláškou (§ 2 bod 1) považována za bezpečnou zemi původu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...)] [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
27. Z tvrzení žalobce vyplynulo, že v zemi původu zaznamenal potíže spočívající zejména ve vyhrožování, fyzickém napadení a problémech s rodinou, vše z důvodu jeho sexuální orientace, kdy je homosexuál preferující transsexuály. Fakt, že se jedná o bezpečnou zemi, žalobce sám nikterak nepopřel, natož, aby prokázal opak. I kdyby tedy žalovaný vycházel pouze z výpovědi žalobce, dospěl by ke stejnému závěru. Jelikož žalobce neprokázal, že by v případě Albánie nemělo jít o bezpečnou zemi, žalovaný postupoval správně, pokud postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, kdy žádost žalobce posoudil jako zjevně nedůvodnou.
28. Z důvodu aplikace tohoto ustanovení v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové

ochrany (§ 12 – 14b zákona o azylu). Žalovaný proto nebyl povinen zkoumat, zda žalobci může ve vlasti hrozit pronásledování či nebezpečí vážné újmy z důvodu zmiňovaných problémů s rodinnými příslušníky žalobce souvisejících s jeho sexuální orientací.

29. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Vycházel především z výpovědi žalobce, a dále z informací zjištěných z podkladů, které si za tímto účelem obstaral. *„[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti.
30. Nad rámec uvedeného lze ještě dodat, že sám žalobce potvrdil, že v Albánii legislativa homosexualitu nezakazuje, jak zjistil i žalovaný ze zjištěných informací. Žalobce poukázal pouze na to, že vědomí společnosti tuto problematiku vnímá jinak. Zmíněné problémy se proto rozhodl řešit nikoli se státními orgány, ke kterým nemá v této záležitosti důvěru, nýbrž nelegálním vycestováním z vlasti. Nemožnost obracet se na státní orgány však žalobce konstatoval pouze na základě svého subjektivního dojmu, aniž by kdy policii či jiné orgány kontaktoval. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že v Albánii žalobce tuto možnost má.
31. Závěrem soud konstatuje, že nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.
32. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

33. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce